

rääkima, kust ta selle lusika kätte saanud, ja see rääkis: Pool aastat teed tuli seie üks wanalane wõbras rõuge-armiline naene ja palus wääga neli lusikat ära osta; tema mees pidi haige olema ja wõla-usujad ähwardanud tema wara aukšioni peale panna, ja siis oleks karta, et ei tule pooltki hinda kätte. Naese nime ja kohta ta kü ei teadnud, aga ta oli julge selle peale, et ta tunneb teda warsi ära, kui see jälle tema silmade ette peaks juhtuma. Juhani ostis kohe kõi neli lusikat perenaese käest ära ja palus oma peremehe koju tagasi pöörata ja luba anda Kaigu kohtumehe jure minna. Selle kätte wiis tema need lusikad ja rääkis: „Ega se rõuge-armiline wanalane naene ei wõi ükski muu olla, kui Kaie ema, kes ju kord tuhthoones olnud. Saab see selgeks, ju siis Leena on ilma süüta!“ — Kohtumees wõttis lusikad oma kätte ja lubas asja tagapärada.

Kawal wanamoor salgas kõwaste, salgas kaa, kui teda sai trahteri perenaesega suud suud wastu pandud, ja see tunnistanud, et ta tema käest oli lusikad ostnud. Kaie ema sai siiski jala pealt

wanggi pandud ja kohtumees läks ise Kiwi mäele, kus Kai nüüd teenis ja ei teadnud weel mis ema käest tagapärati. Kui kohtumees Kaie wastu rääkis: „Waata, siin see teie warga wara on. Sina pead kaa minuga tulema ja saama wanggi pandud. Juba ema tunnistanud, ja nüüd peate mõlemad tuhthoonesse saama!“ — siis kahwatas Kai ära, lükkas kõi süü ema peale, tunnistas kõi üles, mis ta teadis, ja palus wääga, et teda ei saaks kinni pandud.

Nõnda ilmus, et waene Leena oli ilma süüta. Kohtumees kirjutas Juhani, kuida lugu oli, ja Nädala-lehes kuulutati kaa, et Leena ilma süüta saanud kinni peetud. Aga Kai sai oma emaga neljaks aastaks tuhthoonesse.

Seda rõõmu, mis nüüd Juhani! Kohe palus tema ennast mõneks päawaks lahti, palus teise oma asemele ja ruttas Kaigule. Kohtumehe käest sai tema, ennegu Nädala-leht sai trükitud, tunnistus-kirja, et Leena on ilma süüta ja jala pealt läks ta seeki Triinule oma rõõmu kuulutama. Uus rõõm oli mõlematel